

ჩემი ვარსკვლავი, სატრფოო, ცის თაღზე შუქად რომ ადის,
შენი ღიმილის შუქია გამათბობელი მარადის:
ჩემთვის სიმღერა, შვენივან, შენი ხმა არის ნარნარი,
დიდება სიყვარულისა, ცის სამსხვერპლოზე დამდნარი.
რა მე, შენს მგოსანს, იქ ძალმიძს მარად ჟამს ვიბედნიერო,
ქ ძალმიძს მხოლოდ ვიცოცხლო, სადაც შენა ხარ, ციერო.
და რაც კი ქვეყნად ამ ჩემს თვალთ უეცრად მოეჩვენების,
მარტოდენ ანარეკლია მაგ ღვთაებრივი შვენიების.